

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1955-1956.

23 FEBRUARI 1956.

WETSONTWERP

betreffende het Speciaal Onderstandsfonds.

AMENDEMENTEN

VOORGESTELD DOOR DE HEER DE TAEYE.

Art. 5.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

« In iedere provincie wordt er, bij het provinciaal Gouvernement een commissie van het Speciaal Onderstandsfonds opgericht.

Zij bestaat uit elf leden onder wie de Gouverneur die de vergaderingen voorziet.

Vijf leden onder wie een ambtenaar van het centraal bestuur worden benoemd door de Minister van Volksgezondheid en van het Gezin.

Vijf door de Bestendige Deputatie van de provinciale raad.

VERANTWOORDING.

Het onderhavige amendement heeft eerst en vooral voor doel de provinciale commissie als commissie voor beslissing op te richten. Het neemt de Gouverneur op onder de leden van de provinciale commissie terwijl het ontwerp zelf hem zonder aanvaardbare reden terzij laat.

Het getal van 11 leden lijkt ruimschoots te volstaan te meer dat op strikt provinciaal vlak niets de benoeming van vertegenwoordigers uit de hoofdplaats wettigt, zelfs niet het feit dat deze vertegenwoordiging in de schoot van de thans fungerende provinciale administratieve commissies reeds verzekerd is.

Wat de verantwoording van de aanwijzing van een ambtenaar van het centraal bestuur betreft, leze men de commentaar bij artikel 6.

Ten slotte dient voorzien te worden in de vergoedingen en bezoldigingen ten bate van de provinciale commissie, zoals dit in artikel 8 voor het Speciaal Fonds is bepaald.

A. DE TAEYE,
A. GILSON,
G. ENEMAN,
L. MOYERSON.

Zie :

380 (1955-1956) :

- N° 1: Wetsontwerp.
- N° 2: Amendementen.
- N° 3: Verslag.

Chambre des Représentants

SESSION 1955-1956.

23 FÉVRIER 1956.

PROJET DE LOI

relatif au Fonds spécial d'Assistance.

AMENDEMENTS

PRÉSENTÉS PAR M. DE TAEYE.

Art. 5.

Remplacer le texte de cet article par ce qui suit :

« Il est institué dans chaque province, au siège du Gouvernement provincial, une Commission du Fonds Spécial d'Assistance.

Elle est composée de onze membres, dont le Gouverneur, qui préside les séances.

Cinq membres, dont un fonctionnaire de l'administration centrale, sont nommés sur présentation par le Ministre de la Santé Publique et de la Famille.

Cinq membres par la Députation permanente du Conseil provincial.

JUSTIFICATION.

Le but essentiel du présent amendement est d'ériger la commission provinciale en commission de décision. Il prévoit que le Gouverneur fera partie de la commission provinciale, alors que le projet l'en élimine sans raison valable.

Le nombre de 11 membres paraît largement suffisant, d'autant plus que sur le plan strictement provincial, rien ne justifie la désignation de représentants du chef-lieu, même pas le fait que cette représentation est déjà assurée actuellement au sein des commissions provinciales administratives qui fonctionnent à l'heure actuelle.

Quant à la justification de la désignation d'un fonctionnaire de l'administration centrale, nous renvoyons au commentaire de l'article 6.

Enfin, il faut prévoir des indemnités et des rémunérations en faveur de la commission provinciale, comme cela a été fait à l'article 8 pour le Fonds Spécial.

Voir :

380 (1955-1956) :

- N° 1: Projet de loi.
- N° 2: Amendements.
- N° 3: Rapport.

Art. 6.

1. — Het eerste lid vervangen door wat volgt :

« De provinciale commissies hebben tot taak in eerste aanleg uitspraak te doen over de aanvragen tot tegemoetkoming die hun door de Gouverneur worden overgemaakt. »

2. — Het laatste lid vervangen door wat volgt :

« Zij kunnen, bij een gemotiveerde beslissing genomen in het belang van de behoeftige rekening houdende met zijn filosofische en godsdienstige overtuiging de tegemoetkoming van het Speciaal Onderstandsfonds ondergeschikt maken aan de plaatsing van de behoeftige in een instelling die hij aanduidt.

Zij kunnen te allen tijde hun beslissingen wijzigen zo de toestand van het vermogen en de gezondheid van de door het Fonds begunstigde daartoe aanleiding geven.

Zij kunnen ook op haar beslissingen terugkomen op grond van nieuwe elementen die haar ter kennis zouden gebracht worden.

Deze wijzigende beslissingen worden overeenkomstig de bij artikelen 4 en 7 bepaalde procedure, genomen hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van de betrokken partijen. »

VERANTWOORDING.

De structuur van het door het ontwerp voorgestelde systeem ontkent aan de provinciale commissie zonder enige geldige reden de bevoegdheid uitspraak te doen over de aanvragen. Bij artikel 6 wordt haar nochtans een zeer ruime macht van onderzoek toegekend: zij kan tot onderzoeken overgaan en zelfs daartoe deskundigen aanwijzen. Bovendien wordt haar een recht van bestendige controle toegekend. Logisch zou daaruit voortvloeien dat tussen die beide zeer ruime bevoegdheden in, het beslissingsrecht een plaats zou vinden. Waarom dan wordt de taak van de provinciale commissie herleid tot de uitoefening van het recht louter voorstellen te doen? Men roept de eenheid van de rechtsspraak in, maar deze kan door andere veel eenvoudiger middelen worden bereikt. Ongetwijfeld zal de commissie, welke naar luid van artikel 8 een overzicht krijgt over alle zich in het land voordoende gevallen, blijk geven van meer zin voor eenheid. Maar het zal haar materieel onmogelijk zijn de 15.000 gevallen te onderzoeken welke zich jaarlijks voordoen, en bovendien zal zij zelf de richtlijnen en criteria moeten toepassen welke zij van de Minister ontvangt.

We stellen dus voor aan de provinciale commissie het recht te verlenen uitspraak te doen over de haar voorgelegde gevallen, waarbij evenwel een recht van beroep wordt voorbehouden ten bate van de belanghebbende partijen en van de ambtenaar door het Centraal Bestuur onder haar leden afgevaardigd. Aan de commissie van het speciaal Fonds, waarvan sprake onder artikel 8 zou de taak worden opgedragen enkel over de gevallen van beroep uitspraak te doen.

Derwijze zouden terzelfdertijd het beginsel van de decentralisatie en de gewettigde bezorgdheid van de Regering de door haar beschikbaar gestelde gelden te zien gebruiken volgens criteria welke zij heeft bepaald en voor alle provincies dezelfde zijn, worden geëerbiedigd.

A. DE TAEYE,
A. GILSON,
G. ENEMAN,
L. MOYERSOEN.

Art. 7.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

« De provinciale commissies betekenen hun beslissingen aan de betrokken partijen.

Deze kunnen tegen die beslissingen in beroep gaan binnen tien dagen na haar betekening.

Het recht van beroep kan ook worden uitgeoefend door de ambtenaar van het centraal bestuur, lid van de commissie. »

Art. 6.

1. — Remplacer le premier alinéa par ce qui suit :

« Les commissions provinciales sont chargées de statuer en premier ressort sur les demandes d'intervention, qui leur sont transmises par le Gouverneur. »

2. — Remplacer le dernier alinéa par ce qui suit :

« Elles peuvent, par décision motivée, s'inspirant de l'intérêt de l'indigent et dans le respect de ses convictions philosophiques et religieuses, subordonner l'intervention du Fonds Spécial d'Assistance, au placement de l'indigent dans un établissement qu'il désigne.

Elles peuvent, en tout temps, modifier leurs décisions si l'état de fortune et de santé des bénéficiaires du Fonds le justifient.

Elles peuvent également revoir leurs décisions sur base d'éléments nouveaux qui seraient portés à leur connaissance.

Ces décisions modificatives sont prises conformément à la procédure prévue par les articles 4 à 7, soit d'office, soit à la requête des parties intéressées. »

JUSTIFICATION.

La structure du système instauré par le projet prive les commissions provinciales, sans aucun motif valable, de la compétence de statuer sur les demandes. Toutefois, à l'article 6 il leur est attribué un large pouvoir d'enquête: elles peuvent procéder à des vérifications, et même désigner des experts à cet effet. En outre, il leur est attribué un droit de contrôle permanent. Logiquement, il devrait en résulter qu'entre ces deux pouvoirs très étendus le droit de décision soit intercalé. Pourquoi donc la mission des commissions provinciales est-elle ramenée à l'exercice du seul droit de faire des propositions? On invoque l'uniformité de la jurisprudence, mais celle-ci peut être atteinte par d'autres moyens beaucoup plus simples. Sans doute la commission qui, aux termes de l'article 8, aura un aperçu de tous les cas qui se présentent dans le pays, fera-t-elle montre d'un sens plus aigu de l'unité. Mais il lui sera matériellement impossible d'examiner les 15.000 cas qui se présentent annuellement et, au surplus, elle devra appliquer elle-même les instructions et les critères qu'elle reçoit du Ministre.

Nous proposons donc d'octroyer à la commission provinciale le droit de statuer sur les cas qui lui sont soumis, mais un droit de recours est réservé aux parties intéressées ainsi qu'au fonctionnaire de l'Administration Centrale désigné parmi ses membres. A la commission du Fonds spécial dont il est question à l'article 8 serait confiée la tâche de statuer uniquement sur les cas d'appel.

On respecterait ainsi le principe de la décentralisation ainsi que le légitime souci du Gouvernement de voir utiliser les crédits octroyés, selon les critères déterminés par lui et qui seraient les mêmes pour toutes les provinces.

Art. 7.

Remplacer le texte de cet article par ce qui suit :

« Les commissions provinciales notifient leurs décisions aux parties intéressées.

Celles-ci peuvent introduire un recours contre ces décisions dans les dix jours de leur notification.

Le droit de recours peut également être exercé par le fonctionnaire de l'administration centrale, membre de la commission. »

VERANTWOORDING.

Zo de provinciale commissies over het beslissingsrecht beschikken, dient aan de belanghebbende partijen zomede aan de ambtenaar die de Staat vertegenwoordigt, het recht voorbehouden bij de Commissie van Beroep van het Speciaal Fonds in beroep te gaan.

A. DE TAEYE,
A. GILSON,
G. ENEMAN,
L. MOYERSON.

Art. 8.

Dit artikel weglaten.

Art. 9.

Dit artikel weglaten.

Art. 10.

1. — In § 1 de tekst van het eerste lid vervangen door wat volgt :

« *Er wordt een Commissie van Beroep van het Speciaal Onderstandsfonds opgericht, die tot taak heeft uitspraak te doen over de gevallen waarin tegen de door de provinciale commissie genomen beslissingen in beroep wordt gegaan.* »

2. — In § 2, de woorden : « Adviserende Commissie » vervangen door de woorden : « provinciale commissie ».

VERANTWOORDING.

In 1954 zijn ongeveer 15.000 dossiers aan de negen provinciale gemeenschappelijke Fondsen voorgelegd.

De Commissie zou dus een dergelijk aantal dossiers in een jaar moeten afhandelen. Wanneer zij elke werkdag zitting houdt, zou zij telkens 50 dossiers moeten onderzoeken. Dit is onbegonnen werk, wanneer men in aanmerking neemt, dat vele onder deze dossiers tot betwisting zullen aanleiding geven en aanvullende onderzoeken zullen vereisen. Zo de Regering aan deze bepaling vasthoudt, gaat men onvermijdelijk vastlopen met al de noodlottige gevolgen welke daaruit voor de belanghebbende behoeftigen kunnen voortvloeien.

Deze vaststelling alleen reeds schijnt voldoende aan te tonen dat men de provinciale commissie haar beslissingsrecht niet mag ontnemen.

Bovendien, zal de Commissie van het speciaal Fonds wanneer men haar de taak van commissie van Beroep voorbehoudt, nog genoeg werk voor de boeg hebben. Voorts kan men haar de taak opdragen alle beslissingen van de provinciale commissies te verzamelen en te vergelijken en aan de Minister een jurisprudentie voor te stellen welke verplichtend zou worden gemaakt.

Het hier voorgestelde stelsel benadert meer dat ingevoerd bij de wet van 15 maart 1954, artikel 4 en 10, hetwelk door de Raad van State in herinnering wordt gebracht (ontwerp blz. 7). Het verzekert een oordeelkundige decentralisatie, bewerkt een billijk evenwicht tussen de provincie en de Staat, terwijl deze laatste niettemin, zoals de belanghebbende partij, over het recht van beroep beschikt. Ten slotte, zullen de rechten van de enkelingen in de hoogste mate gevrijwaard zijn indien het beroep bij de Koning, zoals bepaald in artikel 9, behouden blijft.

JUSTIFICATION.

Si les commissions provinciales disposent du droit de décision, il importe de réserver aux parties intéressées ainsi qu'au fonctionnaire représentant l'Etat, le droit d'introduire un recours auprès de la Commission d'appel du Fonds spécial.

Art. 8.

Supprimer cet article.

Art. 9.

Supprimer cet article.

Art. 10.

1. — Au § 1, remplacer le texte du premier alinéa par ce qui suit :

« *Il est institué une Commission d'Appel du Fonds spécial d'Assistance, chargée de statuer sur les recours introduits contre les décisions prises par les commissions provinciales.* »

2. — Au § 2, remplacer les mots : « Commission consultative » par les mots : « commission provinciale ».

JUSTIFICATION.

En 1954, environ 15.000 dossiers furent soumis aux neuf Fonds communs provinciaux.

La Commission devrait donc traiter annuellement autant de dossiers. En siégeant tous les jours ouvrables, elle aurait à examiner chaque fois 50 dossiers. C'est la mer à boire si l'on considère que nombre d'entre eux donneront lieu à contestation et nécessiteront des investigations complémentaires. Si le Gouvernement maintient cette disposition, on aboutira inévitablement à un embouteillage, avec toutes les conséquences funestes qui peuvent en résulter pour les indigents intéressés.

Cette simple constatation semble déjà suffisante pour démontrer que l'on ne peut priver la commission provinciale de son droit de décision.

La commission du Fonds spécial aura d'ailleurs encore assez de besogne, si on lui réserve le rôle de commission d'appel. Enfin, on pourra lui confier la mission de réunir toutes les décisions des commissions provinciales, de les comparer et de proposer au Ministre une jurisprudence qui serait obligatoire.

Le système proposé se rapproche davantage de celui instauré par la loi du 15 mars 1954, art. 4 et 10 et que rappelle le Conseil d'Etat (page 7 du projet). Il assure une décentralisation rationnelle, instaure un juste équilibre entre la province et l'Etat, tandis que ce dernier dispose néanmoins du droit de recours, de même que la partie intéressée. Enfin, les droits des individus seront largement sauvegardés en cas de maintien du recours au Roi, tel que prévu à l'article 9.

A. DE TAEYE,
L. MOYERSON.